

phen foretoges en Forandring. Det er i Henshold til, hvad jeg da yttrede, at jeg i Forening med 4 andre ærede Medlemmer af Thinget har stillet et Ændringsforslag til denne Deel af § 6, og det er det Forslag, jeg nu skal tillade mig med et Par Ord at understøtte, i hvilken Henseende jeg dog skal fatte mig ganske kort, da Udvalgets ærede Ordfører har udtalt, at Udvalget har tiltraadt dette Forslag. Som det ærede Thing vil erindre, var Indrømmelsen af Udpantningsretten efter Udkaftets Forslag gjort afhængig af Afsløsningsmændenes Kjendelse, saaledes at det beroede paa Afsløsningsmændenes Kjendelse, om Udpantningsretten skulde indrømmes den Arbejdsberettigede eller ikke. Efter det Ændringsforslag, der er stillet af Udvalget, skal Udpantningsretten i ethvert Tilfælde indrømmes den Arbejdsberettigede; men, naar der saaledes ubetinget skal indrømmes den Arbejdsberettigede Udpantningsret, forekommer det mig unødvendigt, at den skulde approberes ved Afsløsningsmændenes Kjendelse; denne blev da kun en tom Formalitet, og det forekommer mig derfor, at det var rettere, at Loven umiddelbart og uden videre indrømmede den Arbejdsberettigede den Ret, hvorom der er Tale, nemlig Udpantningsretten. Der er af nogle andre Medlemmer af det ærede Thing stillet et andet Ændringsforslag til denne Paragraph, der gaaer ud paa, at Udpantningsretten kun da skal indrømmes den Arbejdsberettigede, naar derom nedlægges Paaastand; det forekommer mig imidlertid, at det, saaledes som det ogsaa af Udvalget er udtalt i dets Betænkning, er rettere, at Udpantningsretten ubetinget indrømmes den Arbejdsberettigede. Naar det engang i Loven er udtalt, at den Arbejdsberettigede i ethvert Tilfælde har Udpantningsret, behøves der ved Contraheringen mellem Parterne ikke derom videre at gjøres

noget Tale, og det forekommer mig, at dette vilde lette Forhandlingerne. Naar det nemlig skal gjøres afhængigt af den ene Parts Paaastand, om Udpantningsret skal indrømmes eller ikke, kunde det fremtræde, som om det var en Begunstigelse, han vilde sikke sig; og det kunde let vække den Tro hos den Arbejdspligtige, at det er en for ham skadelig Ret, han vil betinge sig; men, som det klart blev ubifket af flere ærede Talere under den forrige Behandling, er Udpantningsretten ikke mindre i den Arbejdspligtiges end den Arbejdsberettigedes Interesse, og man bør derfor, efter min Overbevisning, sjerne al Tvivl i saa Henseende ved at Loven affattes saaledes, at det udtrykkelig udtales, at Udpantningsretten ubetinget tilkommer den Arbejdsberettigede.

Ryholm: I Anledning af det Ændringsforslag, jeg har tilladt mig at stille, understøttet af 4 andre meget ærede Landstingsmænd, til § 4, har det idag behaget den ærede Ordfører at bemærke, at han ikke videre vilde indlade sig paa dette Forslag, da det allerede var forkastet i Høusmandssagen. Det er nu vist nok, at et ligelydende Forslag i Høusmandssagen blev forkastet; men jeg troer dog, at der kunne være forskjellige Bevæggrunde for Thinget til at forkaste i Høusmandssagen, hvad det ikke vilde finde sig foranlediget til at forkaste her. Saaledes som det var stillet til Høusmandssagen, og jeg vil gjerne indrømme, at det kunde have været redigeret noget tydeligere, kunde man lægge den Mening deri, som ogsaa er lagt deri, at det gik ud paa, at den enkelte Arbejdsmand, som der jo var Tale om med Hensyn til Afsløsningen af HøusmandsArbejde, derved kunde komme under for streng Bedømmelse. Dette har ingenlunde været Forslagets Mening, men jeg indrømmer, at en saadan Mening kunde lægges deri.